

REGON

ODPIS

Sygn. akt XVII AmE 48/07

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 4 października 2007 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Witold Rękosiewicz

Protokolant: apl. radc. Ewelina Kochowska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2007 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa F H U W spółka jawna W

S Edyta, W Leszek, W Szczepan z/s w P

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29
grudnia 2006 r. znak DPE-451-204(5)/2006/2080/SB

I. Oddala odwołanie

II. Zasądza od F H -U W spółka jawna W -
S Edyta, W Leszek, W Szczepan z/s w P na
rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta
sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia powodowi kary pieniężnej Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał w dniu 29.12.2006 r. decyzję nr DPE-451-204(5)/2006/2080/SB, w której:

1. Stwierdził, że ww. przedsiębiorca naruszył warunek 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej mu przez Prezesa URE w ten sposób, iż wprowadził do obrotu poprzez stację paliw mieszczącą się w Baranowie Sandomierskim benzynę bezołowiową Pb-98 o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki o Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2005 r. Nr 216, póź. 1825)

2. za działania opisane w pkt 1 Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 19.000,00 zł co stanowi 0,39 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2005.

Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia pozwany wskazał fakt, iż Przedsiębiorca wprowadził do obrotu benzynę bezołowiową Pb-98 o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa, co wynika z protokołu kontroli Inspekcji Handlowej przeprowadzonej w dniu 05.04.2006 r. na prowadzonej przez powoda stacji paliw.

W ocenie Prezesa URE, przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą zobowiązany jest do dołożenia należytej staranności w zakresie jej wykonywania. Szczególnym zaś przykładem profesjonalnej działalności gospodarczej jest wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Prezes URE podkreślił, że koncesja określa szczególne warunki wykonywania objętej nią działalności, zaś wypełnianie postanowień określonych w koncesji stanowi podstawowy obowiązek Koncesjonariusza.

Zdaniem Prezesa URE przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji, co stanowi, w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. nr 89 poz. 625 ze zm.) , obligatoryjną przesłankę do nałożenia na niego kary pieniężnej. Przy czym istotne dla wymierzenia kary jest obiektywne stwierdzenie naruszenia warunków koncesji, bez konieczności wykazywania jakiegokolwiek zawinionego działania przedsiębiorcy.

Pozwany wskazał, że powód na własne ryzyko dopuścił do kupna i sprzedaży paliwa, przyjmując jedynie na podstawie dokumentu, że spełnia ono normy jakościowe określone w przepisach prawa.

Prezes URE stwierdził, że wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem zasad określonych w art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego na poziomie nie przekraczającym 15 % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2005. Stwierdził ponadto, że zgodnie z art. 56 ust. 6 wymienionej ustawy, ustalając wysokość kary uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy i jego możliwości finansowe.

W dniu 22.01.2007 r. powód złożył odwołanie od przedmiotowej decyzji Prezesa URE, wnosząc o jej uchylenie w całości. Oświadczył, że zrobił wszystko, co tylko możliwe, żeby nie sprzedawać paliw o nieodpowiedniej jakości. Stwierdził, że dostawca zagwarantował odpowiednią jakość paliwa - zgodną z obowiązującymi przepisami. Ponadto powód organoleptycznie sprawdzał jakość paliwa przy dostawie. Podniósł, że nie dokonywał zakupów od niesprawdzonych dostawców a także, że przez cały okres działalności przedsiębiorstwa nie miał żadnej reklamacji od kupujących.

Powód wniósł też o przeprowadzenie dowodów z opinii eksperta Władysława M. oraz z zeznań wyżej wymienionego.

Do odwołania powód załączył opinię ww. eksperta Władysława M. dot. oceny prawidłowości przeprowadzonej kontroli (jej wyników i wniosków). Przedmiotowa opinia stwierdza, że powód zrobił wszystko co możliwe, aby nikt mu nie zarzucił, że sprzedaje paliwo złej jakości, natomiast za dostawę z większą zawartością tlenu odpowiada dostawca.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany podtrzymał stanowisko przyjęte w zaskarżonej decyzji. Podkreślił, że powód bezspornie wprowadził do obrotu paliwo o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami, co stanowi samoistną podstawę wymierzenia kary pieniężnej w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Pozwany stwierdził, że odbierając zakupione paliwo i wprowadzając je do obrotu powód przyjął na siebie odpowiedzialność za jego jakość.

Oceniając stopień szkodliwości czynu pozwany uwzględnił okoliczność, iż przekroczenie obowiązującego parametru jakościowego nie było znaczne. Ustalając stopień zawinienia pozwany wziął pod uwagę fakt, że powód nie przedstawił żadnych wyjaśnień, które świadczyłyby o podejmowaniu jakichkolwiek skutecznych czynności przy sprawdzaniu jakości paliwa, zarówno przy jego dostawie jak i podczas przechowywania. W związku z powyższym pozwany uznał, że powód nie dochował

należytej staranności przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej.

Pozwany uwzględnił również fakt, że powód nie był wcześniej karany za popełnienie analogicznego czynu.

Rozpoznając sprawę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 01.08.2006 r. Główny Inspektor Inspekcji Handlowej w W poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wynikach kontroli przeprowadzonej na prowadzonej przez powodową spółkę stacji paliw w B podczas której ujawniono, że Przedsiębiorca prowadził obrót paliwami ciekłymi, których parametry jakościowe nie były zgodne z określonymi w obowiązujących przepisach.

W toku kontroli, przeprowadzonej w dniu 05.04.2006 r., pobrano ze zbiornika na ww. stacji paliw próbki benzyny bezołowiowej Pb-98, które przekazano do Instytutu Technologii Nafty w K, celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowego paliwa z przepisami obowiązującego w tym czasie rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2005 r. Nr 216, póź. 1825). W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono, że zawartość tlenu w benzynie wynosiła 3,1% (m/m), podczas, gdy wymagania jakościowe określają maksymalną zawartość tlenu na 2,7 (m/m), z tolerancją do 2,9 (m/m). Badanie próbki kontrolnej, przeprowadzone przez Laboratorium Badawcze Centralnego Laboratorium Naftowego w W potwierdziło niezgodność parametru jakościowego z obowiązującymi przepisami rozporządzenia. Stwierdzono, że zawartość tlenu wynosiła 2,92 % (m/m), podczas, gdy wymagania jakościowe określają maksymalną zawartość tlenu na 2,75 (m/m), z tolerancją do 2,88 (m/m)

W związku ze stwierdzoną w toku kontroli niewłaściwą jakością paliwa, Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunku 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jednocześnie Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do zaprzestania naruszania warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi i zwrócił się do powoda o złożenie szczegółowych wyjaśnień w sprawie, wniosków dowodowych oraz przesłanie uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem warunku 2.2.3. koncesji w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia.

Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone.

W piśmie z dnia 26.09.2006 r. Przedsiębiorca złożył wyjaśnienie. Fakt niedotrzymania parametrów jakościowych benzyny Pb-98 przedsiębiorca tłumaczył brakiem danych o zawartości tlenu w orzeczeniu dostawcy paliwa, a także brakiem możliwości sprawdzenia parametru jakościowego dotyczącego limitu tlenu.

Pismem z dnia 22.11.2006 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej.

Warunek 2.2.3. koncesji, na podstawie której powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi stanowi, iż Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i norm określonych prawem.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W swoim odwołaniu powód nie zakwestionował wyników badań paliwa przeprowadzonych w toku kontroli Inspekcji Handlowej. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał okoliczność wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych za przyznaną na zasadzie art. 230 kpc.

Z uwagi na powyższe, przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu w przedmiotowej sprawie było udzielenie odpowiedzi na pytanie, jaki wpływ na wymierzenie kary pieniężnej miała okoliczność zawinionego działania przedsiębiorcy, które przyczyniło się do wprowadzenia do obrotu paliwa o nieodpowiedniej jakości oraz ocena prawidłowości wymierzenia kary pieniężnej w świetle przesłanek wskazanych w art. 56 ust 6 Prawa energetycznego.

Sąd nie podzielił stanowiska powoda, według którego wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych miało charakter niezawiniony.

Należy podkreślić, że koncesja jest zobowiązaniem przedsiębiorcy do wykonywania wynikających z niej obowiązków w zamian za korzyści płynące z tego tytułu. Przedsiębiorca prowadzący koncesjonowaną działalność odpowiada za sprostanie tym obowiązkom, bez względu na to, jakich środków do tego użył, czy też, jakie czynności podjął, aby rezultat ten osiągnąć. Zatem, to na powodzie jako profesjonalście ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji przedsiębiorstwa, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej normom określonym w obowiązujących przepisach.

Zaznaczenia wymaga, że przedsiębiorca ma pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych.

Oceny stopnia zawinienia powoda dokonać należy przy uwzględnieniu regulacji art. 355 § 2 kodeksu cywilnego. Interpretacja art. 355 § 2 k.c. musi w przedmiotowej sprawie uwzględniać wyjątkowy charakter działalności gospodarczej, jaka jest działalność koncesjonowana. W przypadku działalności koncesjonowanej poziom staranności wymaganej od przedsiębiorcy jest wyższy niż przeciętny poziom staranności przyjęty w obrocie gospodarczym.

Z zebranego materiału dowodowego wynika natomiast, że powód w sposób świadomy dopuścił do sytuacji, w której do zbiornika paliwa znajdującego się na prowadzonej przez spółkę stacji paliw wlana została benzyna nie spełniająca norm jakościowych. Powód, zarówno na etapie postępowania administracyjnego, jak również w złożonym odwołaniu, wskazywał na okoliczność, że wystawione przez dostawcę w dniu 23.03.2006 r. orzeczenie laboratoryjne (k.50 akt adm.) nie zawierało określenia zawartości tlenu w otrzymanym paliwie. (k.39 akt adm.)

W ocenie Sądu przytoczony argument przeczy stanowisku, że powód dołożył należytej staranności w celu zapobieżenia naruszeniu warunków koncesji, a co za tym idzie nie uzasadnia przyjęcia, że działanie powoda było niezawinione. W przeciwieństwie więc do przedstawionej przez skarżącego opinii, okoliczności sprawy pozwalają przypisać działaniom powoda przymiot niedbałości.

Powód bowiem, pomimo faktu, iż przedstawione mu wraz z dostawą orzeczenie o jakości paliwa było niepełne – nie zawierało bowiem wszystkich parametrów określonych w obowiązujących przepisach prawa, odebrał przedmiotową partię paliwa i wprowadzał je do obrotu. Przyjął w ten sposób na siebie odpowiedzialność za negatywne skutki ewentualnego stwierdzenia, że wprowadzone do obrotu paliwo nie będzie spełniać norm jakościowych.

Sąd oddalił złożone przez skarżących w odwołaniu wnioski dowodowe uznając, że w sprawie nie zachodzi potrzeba korzystania z wiadomości specjalnych a przedstawiona opinia stanowi jedynie potwierdzenie stanowiska powoda i nie ma waloru dowodowego. W tym stanie Sąd Okręgowy uznając, iż w sprawie brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania powoda, oddalił je jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSO Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz